

vel altid noget betænkeligt, og man kan jo ikke sætte Grænsen saa langt ned, at man f. Eks. ikke kunde faa mere end 10 Billetter, og det kunde jo endnu mindre gaa an at sætte den endnu længere ned, og det vilde jo heller ikke være tilstrækkeligt Værn mod Billethandlen. Men paa et Punkt tror jeg, jeg kan love det ærede Medlem at der straks kan ske Forandring, nemlig med Hensyn til det Forhold, han paatalte, at nu kunne disse Billethandlere lade Folk staa i Kø, og saa kunne de i sidste Øjeblik, naar det gælder om at tage Bestemmelse, om de vilde have Plads der eller ikke, komme selv og afløse deres Stedfortrædere. Det er noget, som absolut kan forhindres, og det vilde allerede hjælpe ikke saa lidt. Nu er det ganske vist, at dette ikke blot vil ramme disse Billethandlere, men ogsaa en stor Del af dem, som have Tyende til Disposition eller som have mange Penge og leje andre til at staa der i nogen Tid. Men paa den anden Side ved jeg med Bestemthed, at der er mange jævne Borgere her i Byen, som i høj Grad paatale og paaklage dette Forhold, og der bør jo særlig tages Hensyn til dem, som ikke have Tyende eller store Pengemidler til deres Disposition. Det er altsaa et Forhold, som kan blive forandret til det bedre. Der var for Resten ogsaa en anden Vej at gaa. Der er jo nu ved Teatret truffet et saadant Arrangement, at man i Musikhandlen i Nærheden kan bestille Billetter til dobbelt, forhøjet og sædvanlig Pris mod kun at give 10 Øre mere. Naar det kunde blive saaledes, at det ikke blot kunde ske et enkelt Sted i Nærheden, men ogsaa flere Steder omkring paa Broerne, vilde det være en ret betydelig Hjælp. Det skal alt sammen blive taget under Overvejelse.

Jeg glemte forleden Dag, da jeg havde Ordet for at svare paa nogle Forespørgsler, at svare det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Th. Larsen). Det ærede Medlem spurgte, om det var paa min Foranstaltning eller med min Billigelse, at Sjællands Biskop havde forbudt en Præst i Folkekirken at tale i en Frimenighed. Jeg skal ikke komme langt ind paa dette meget vanskelige Spørgsmaal i dette Øjeblik. Jeg skal ganske kort sige, at det er ikke paa min Foranstaltning; jeg læste først om det flere Dage efter. Men selvfølgelig kan der ikke være Tale om, at jeg kan misbillige det, for Biskoppen har kun rettet sig efter de kirkelige Forskrifter, — om disse Forskrifter bør forandres, er jo en anden Sag. Det er, som sagt, et

overordentlig stort og vanskeligt Spørgsmaal, for lige saa overordentlig let det er at kunne paavise en bestemt Frimenighed og sige, at der ikke er nogen Vanskelighed for at lade en Præst i Folkekirken tale i den Menighed, lige saa store og uberegnelige ville Konsekvenserne kunne blive, hvis man gav en almindelig Tilladelse for Folkekirken Præster til at tale i Frimenighederne. Jeg kan kun sige, at man, indtil Løfteparagraffen i vor Grundlov om, at den evangelisk-lutherske Kirke skal have en Forfatning, er opfyldt, maa holde paa, at saadanne væsentlig indre Spørgsmaal saa vidt muligt afgøres af Landets Biskopper. Saa langt fra at ville tilegne mig mere Magt, vil jeg inderlig gerne afstaa noget af Kultusministerens Magt i den Slags Ting, medens jeg selvfølgelig skal sørge for, at der ikke bliver frataget Lovgivningsmagten nogen Del af den Magt, der tilkommer den. Hvad der er Genstand for Lovgivning, maa være Genstand for Lovgivning. Men i Administrationsforhold som disse, der her er Tale om, maa vi tage Landets Bisper med og først høre deres Mening. Thi det er jo i højeste Grad et indre Spørgsmaal for vort folkekirkelige Liv. Det undrer mig for Resten noget, at det ærede Medlem var saa pessimistisk med Hensyn til, hvilke Indrømmelser, der kunde ventes. Jeg vidste ikke bedre, end at i det mindste det ærede Medlem og hans Kreds havde faaet Eksempler paa, at jeg er meget villig til at imødekomme Menighedernes berettigede Krav og gaar endda ret vidt i saa Henseende.

Det er vist fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde om Viborg Domkirke, at Tinget i Virkeligheden ikke staar ganske frit længer med Hensyn til den Bevilling, og det vilde jo være ret meningsløst nu at sige nej, efter at man Aar for Aar har bevilget Penge til de Forsøg, der ere foretagne af den Kunstner, der skulde restaurere Kirken, og som nu er rejst til Italien sammen med sine Elever for at gøre Forstudier til det, han i Aar skulde begynde paa. Det særlige Kirkesyn har stærkt gjort gældende, at Bevillingen allerede maa gives i Aar, for at Arbejdet kan blive paabegyndt jo før jo hellere.

Hvad Bevillingen til Bearbejdelsen af Premierløjtnant Olufsens Samling angaar, vil jeg selvfølgelig ikke sige, at Tinget staar bunden; men paa den anden Side er der meget, der taler for, naar man et Par Gange har givet Penge til at indsamle Ma-